

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.annie-ernaux.org>

<https://www.catorze.cat/biblioteca/ernaux-venjanca-desarrelats-189632>

<https://www.eltemps.cat/article/18219/annie-ernaux-la-veu-intima-del-collectiu>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT

Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

24/04/2025, 21h

Moderador: Andreu Loncà

Annie Ernaux *L'ESDEVENIMENT*

Annie Ernaux va néixer l'1 de setembre de 1940 a Lillebone (Seine-Maritime), però va passar els seus primers anys a Yvetot a la Normandia, on els seus pares tenien un cafè i botiga de comestibles. Va estudiar Literatura Moderna a

Rouen i va ser professora a Annecy i a Pontoise.

Des de meitat dels setanta viu a Cergy-Pontoise, a 25 km de París. És una ciutat totalment nova perquè va ser destruïda durant la Segona Guerra Mundial i que es va reconstruir durant els anys setanta. Diu Annie Ernaux que va escollir aquesta ciutat perquè no tenia passat i això la feia sentir bé, perquè les ciutats històriques li recorden una llarga tradició d'exclusió social...

... Sap com convertir la seva vida en matèria literària, con despullar-se sense judicis per confrontar el lector amb ell mateix i amb la història comuna. Diu que "Escriure és perseguir la realitat, perquè la realitat no es mostra d'entrada. És un acte polític", i que: "Sempre vaig voler escriure com si no hi hagués de ser quan publicuessin el que he escrit. Escriure com si m'hagués de morir a l'acte i ja no hi hagués jutges".

Obsessionada i conscient que vol reflectir literàriament tot allò que té a veure amb la dona: l'avortament, la mort del pare, la malaltia i la mort de la mare, les misèries matrimonials, la luxúria... (raquelpiccolo.net)

... Ernaux, de classe obrera, filla de la postguerra de la Segona Guerra Mundial, creix amb aspiracions intel·lectuals forjades al marge de la seua classe social, forjades al marge dels seus pares. Creix amb l'aspiració a un estatus millor a través de l'educació secundària i universitària, desfent-se així de misèries culturals, però també materials, heretades en aquella rebotiga/bar. Prompte i amb el pas dels anys, aquestes aspiracions s'estavellen contra el mur de la realitat. No és la intel·lectualitat dels anys seixanta francesos a la qual aspirar, no és un món idíl·lic; la classe mitjana és també mediocritat, i, al cap i a la fi, ella com tants d'altres han de pagar factures al final de mes. Les aspiracions es poden quedar en això i, alhora, en haver descobert el plaer per la literatura, per la música... En anar a les manifestacions, en veure el món des d'un posicionament crític i en horroritzar-se cada dia més per la deriva feixista de França i de tot Europa, també dels companys i amics del 68.

Ernaux és també la veu de la dona blanca contemporània, la dona que ha patit abusos i ha sobreviscut, que ha volgut deslligar-se d'imposicions i que pel camí es troba fent tot el que s'hauria esperat d'ella. És la dona freda que no sent passió per un matrimoni convencional amb dos fills, que se sent atrapada a una casa unifamiliar pagada amb sous de professors, que sent que la vida es pot acabar a través de la mediocritat de la classe mitjana. Però també és la veu d'una dona que decideix avortar quan encara és il·legal a França, que es divorcia, que viu la soledat, que cuida fins a on pot d'una mare malalta per la desmemòria, que s'enamora en la maduresa, que viu una passió desenfrenada i que converteix tot açò en literatura... (Mercè Pérez, directa.cat)

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

L'esdeveniment

Annie Ernaux

Traducció de Valèria Gaillard

Narrativa

Angie Editorial

Amb la seva barreja d'eufemisme i de grandiloquència, de loquacitat atemorida i de poderosa subtileza, **L'esdeveniment** és un títol idoni per posar a un llibre en què s'explica un fet tan espantós i quotidià, tan traumàtic i clandestí, com és un avortament il·legal.

Annie Ernaux, una autora que va aconseguir ampliar els límits de la literatura del jo amb *Els anys*, una autobiografia íntima i personal que també funcionava com una crònica generacional i de país, era una estudiant de vint-i-tres anys quan va quedar embarassada sense pretendre-ho d'un mig xicot que es va desentendre d'ella tan bon punt va assabentar-se de què passava. En aquella època, l'avortament encara era il·legal a França –no es va legalitzar fins al 1975–, i la jove Ernaux es va trobar de cop que havia de solucionar un contratemps –de resoldre un problema, de posar remei a una situació: costa trobar la frase exacta, ni massa dramàtica ni massa insensible– que amenaçava de destrossar-li la joventut, de coartar-li el futur i d'anul·lar

per sempre més les seves il·lusions de dona emancipada i les seves ambicions d'intel·lectual incipient.

L'esdeveniment, publicada originàriament l'any 2000 i traduïda ara al català per Valèria Gaillard, és la narració continguda, reflexiva i intensa d'aquella experiència. Ernaux no deixa res fora del relat: la incertesa i la preocupació pel retard de la regla; la confirmació de l'embaràs no desitjat; la penosa peregrinació per diverses consultes on la visiten metges recelosos i espantats que no poden o no volen ajudar-la; la certesa inquietant que tot en la seva vida ha canviat d'un dia per l'altre –la percepció del pas del temps, la relació amb els nois i les amigues, els plans de futur–; l'intent desesperat i arriscadíssim de fer-se avortar a ella mateixa amb una agulla de fer mitja... I així anem avançant fins a la coneixença d'una dona –una “fabricant d'angelets”, així era com se les anomenava: la cursileria com una forma de monstrositat– que, a canvi del que avui serien uns 1.200 euros, practicava avortaments a la cuina de casa seva, amb una sonda i un raspall per als cabells.

Escrit com una successió de fragments curts que s'encadenen com flaixos de moments, de records, d'escenes o de reflexions, *L'esdeveniment* és el relat d'uns fets però també és l'anàlisi hiperconscient de la naturalesa, la motivació, les intencions i el procés de confecció d'aquest relat. Aquests passatges més pròpiament metaliteraris, d'especulació sobre la pròpia escriptura, en mans d'un altre escriptor potser podrien ser estratègies per sofisticar el conjunt, però Ernaux, que sempre ha reivindicat la dimensió sociopolítica de la intimitat, els fa servir per ressaltar el caràcter ideològicament confessional del llibre.

Ernaux sap que escriu una obra literària i que, per tant, per funcionar ha de tenir totes les qualitats de la bona literatura, però no oblidat que escriu compartint un secret brutal que sempre ha dut dins ella. En aquest sentit, és conscient que la compartició del seu secret, per una banda, ajudarà altres dones que hagin viscut situacions similars i servirà per posar en evidència “la dominació masculina del món”, però, per l'altra, també és conscient que s'està exposant i que la seva figura pública pot quedar-ne malmenada. A penes exagero. Ernaux en tenia seixanta, quan va publicar el llibre, i era una professora i una escriptora premiada i reconeguda. Cal molt de coratge ètic i intel·lectual per gaudir d'aquesta posició de prestigi i contar que, quatre dècades enrere, vas sostenir entre les mans un fetus ensangonat i mort, i que després el vas llançar pel vàter de la residència de noies on t'allotjaves. També cal molt de talent, per fer-ho així de bé.

'L'esdeveniment', d'Annie Ernaux: quan avortar era il·legal

Pere Antoni Pons. Llegim-Diari Ara, 06/10/2022

Mentre llegeixo **L'esdeveniment**, el relat de l'avortament clandestí que Annie Ernaux va viure als 23 anys, els meus timelines van plens de l'escena del fetus horripilant de Marilyn Monroe a Blonde. És una coincidència útil per descriure la paradoxa de l'avortament (i les violacions i qualsevol experiència femenina) en la ficció: està alhora sobre i infrarepresentat. Fa anys que ens empassem històries de superació lligades a avortaments, i alhora qui no ha avortat o no té ningú al voltant que ho hagi fet no té ni la més remota idea del que implica. Per aquest motiu és important que, per al mateix que Andrew Dominik frivoltza i pornografia a Blonde, Annie Ernaux hi trobi paraules i mecanismes narratius capaços de traslladar l'experiència amb fidelitat. Els límits del meu llenguatge són els límits del meu món, diu la cita més refregida de Wittgenstein, però podríem dir que els límits de la nostra narrativa són els límits del nostre món. Llegir *L'esdeveniment* fa adonar-se que aquest món és encara limitadíssim.

Ernaux va avortar a la França del 1963, quan era il·legal i calia buscar una “fabricant d'angelets” per fer-ho clandestinament. La novel·la és breu perquè només inclou els dies que van des del moment en què sap que està embarassada fins que ja no ho està. Davant l'obscurantisme oficial, busca una guia a la ficció, però troba que “no tenia cap indicatiu, cap pista. Si bé moltes novel·les evocaven un avortament, no fornien cap detall sobre la manera com havia anat exactament”. En el seu relat, la seguim mentre deambula pels carrers de Rouen i París buscant una ajuda que no arriba, i patint diferents formes de violència. Descriu el judici moral de la classe alta i religiosa i la ineptitud de l'home amb qui s'ha quedat embarassada per fer-se càrrec de la situació. També la solitud, la condescendència dels metges, la por de ser exclosa dels cercles intel·lectuals i la sexualització (“Instantàniament, va adoptar una expressió enriallada i curiosa, com si ja em veiés amb les cames obertes i el sexe ofert”). Troba constantment la mateixa mirada pornogràfica de Blonde, perquè un cos no immaculat de dona es converteix automàticament en domini públic.

Però *L'esdeveniment* no és tant la història d'un avortament com una reflexió sobre el fet d'explicar aquesta història. Tot el que he dit fins ara forma part del valor documental de la novel·la, perquè Ernaux sempre va escriure conscient del component polític d'exposar la seva intimitat. Ara bé, si Ernaux és una gran autora és perquè acompanya aquest objectiu amb una reflexió profunda sobre els mecanismes literaris adients per fer-ho. I en aquesta recerca, el valor més important és el temps. Hi ha un diàleg a dues bandes: l'Annie Ernaux de seixanta anys que, mentre recorda i explica l'experiència viscuda, es planteja si cal fer-ho, i la veu amb què suplanta l'Annie de 23 anys a partir de les notes que en conserva i de la memòria. El que una veu afirma, l'altra ho qüestiona, mostrant així que el tabú amb què la societat tracta l'avortament es trasllada a qui els viu.

El relat d'aquests dies superposa el temps extern amb l'intern, que van a dues freqüències diferents: “El temps va deixar de ser una sèrie insensible de dies que s'ha d'omplir de classes i exposicions (...). S'havia convertit en una cosa informe que avançava dins meu i que calia destruir a qualsevol preu”. Aquests dos ritmes es representen alhora amb subtileza i precisió per oferir allò que l'autora no va trobar: una representació literària de la pròpia experiència. El tabú era palpable quan l'avortament havia de ser clandestí, però l'Ernaux que escriu des d'un present més semblant al nostre no atorga concessions: “El fet que la forma amb la qual vaig viure aquesta experiència –la clandestinitat– reflecteixi una història passada no em sembla un motiu vàlid per deixar-la fugir –fins i tot si la paradoxa d'una llei justa gairebé sempre és obligar les antigues víctimes a callar, en nom del «tot això s'ha acabat», de manera que el mateix silenci d'abans cobreixi el que va passar”.

Hi ha una diferència molt gran entre una persona amb un problema i una persona amb una història i, com passa a Blonde i com li passa a l'Annie Ernaux de *L'esdeveniment*, s'acostuma a situar els avortaments, les violacions i fins i tot els suïcidis femenins en la segona categoria. A *L'esdeveniment* hi ha dolor, però en cap cas victimisme. Ernaux narra amb força i sensibilitat perquè la seva ferida ajudi a eixamplar els límits de la narrativa, però alhora no permet que aquesta ferida la defineixi. I per això (i per molt més), merescudíssim Nobel.

Annie Ernaux i l'avortament no pornogràfic

Carlota Rubio. Núvol, 13/10/2022